

UNA OMBRA A LA DISTÀNCIA

Cada matí jugaven amb aquella baldufa. La feien dansar i reien en veure com els seus colors donaven voltes al ritme del vent que bufava a l'exterior. El fred hivern havia arribat just aquella nit i les muntanyes, pintades de blanc, decoraven tot el paratge noruec. Les dues bessones, de cara pàl·lida i cabells d'or, no veien res més que la seva baldufa. Els seus pares, rics i atrafegats, no eren mai a casa i l'única cosa que les acompanyava era aquell estrany artefacte.

Una freda nit de dimarts, les dues germanes, soles a casa, esperaven l'arribada dels seus pares que havien marxat a la capital el dia anterior, per qüestions de negocis. Se sentien diminutes, com sempre, en una casa massa gran per elles. Una que sempre els havia semblat estranya i curiosament terrorífica. Observaven les flames que tenyien la llar de foc mentre menjaven el que el cuiner els havia preparat abans d'anar-se'n a casa. Amb només deu anys, ja eren pràcticament adultes.

Dins la tranquil·litat d'aquell indret, a les escales que conduïen al pis de baix, van començar a sentir rebombori. Alterades, van treure el cap als esglaons i es van calmar en comprovar que només era el gat, una altra vegada rebuscant a les escombraries. En tornar a seure, els sorolls no cessaven. Però ja no venien del pis inferior. Eren més a prop. Al lavabo? A l'habitació de convidats? No podia ser el gat. Aquesta vegada més inquietes, no gosaven acostar-se als sorolls, cada vegada més intensos. Van optar per esperar que la incertesa passés, al costat de l'escalfor del foc. Però no passava.

En breus instants les flames es van afeblir fins a convertir-se en cendres. Un calfred va recórrer la pell de les petites, que atemorides van buscar refugi rere la butaca de la sala d'estar. De sobte, els llums que il·luminaven l'estança també es van sumar a

la foscor, transformant aquell indret, que abans era acollidor, en una terrorífica escena. No sabien què fer. No sabien què passava. No sabien res. Només, que hi havia alguna cosa a la casa.

Uns passos s'aproximaven. Una estranya olor envaïa la sala. Una de les joves va treure el cap des del seu amagatall... no hi havia res. L'horror s'apoderava d'elles més i més, fins que les llàgrimes ja inundaven els seus rostres. I quan ja no sabien què fer, els llums van tornar a obrir-se i el foc va tornar a cremar. Les dues germanes, encara espantades, van sortir del seu cau. En instants, una tranquil·litat estranya tornava a regnar a la casa. Però va ser breu. Una ombra observava les petites a poca distància.

Al cap de poques hores, els pares tornaven a casa, cansats i contents de, per fi, veure les seves dues nenes. Però el que van trobar a la sala d'estar es trobava lluny del que desitjaven. Una escena dantesca els esperava en tornar del seu viatge. I dins dels seus cors torturats, va quedar per sempre, la imatge de la petita baldufa coberta de sang, vora la llar de foc.